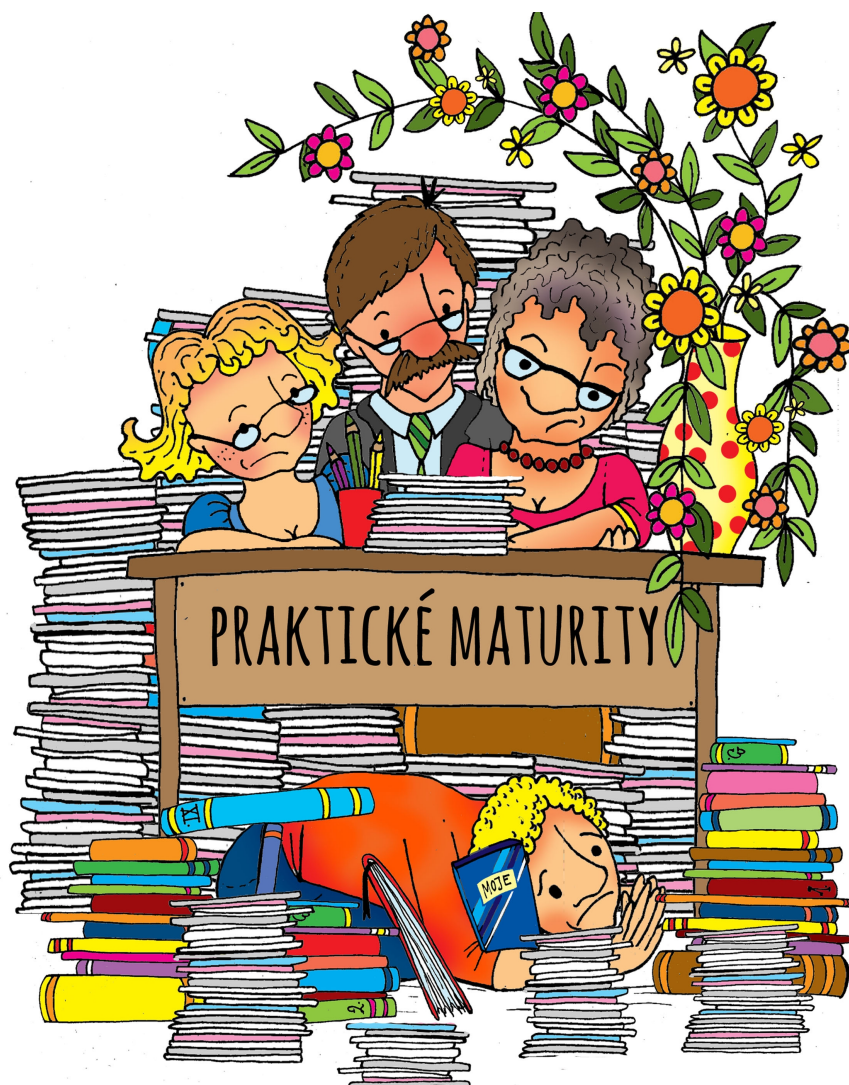

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

Pražský studentský
summit

Exkurze do
Štrasburku

Rozhovor se Zuzanou
Mormanovou

Úvodní slovo

Poslední zvonění máme za sebou a přicházejí maturity. Pro nás nematuranty je to období klidu a spousty odpadnutých hodin. My v redakci Jégéčka věříme, že si v těch volných hodinách najdete chvíli a přečtete si nové číslo (tentokrát již předposlední číslo tohoto školního roku!) našeho školního časopisu. Najdete v něm rozhovory k ročníkovým pracím, rozhovor s moderátorkou školní televize, reportáž o pražském studentském summitu nebo třeba novou rubriku Náš absolvent. Já sama jsem byla překvapená z několika velmi dobrých příspěvků od nových redaktorů. Doufáme, že se Vám bude nové číslo líbit a pořádně si v něm počtete.

Za celou redakci přeji příjemné počtení!

Lenka Strádalová

Obsah

3 Novinky

- 3 Pražský studentský summit
- 4 Exkurze do Štrasburku: Evropskými poslanci na 24 hodin
- 6 Exkurze do České národní banky a Francouzského institutu: Po stopách historie ČNB a ještě dál
- 6 Jarní mediální seminář

7 Rozhovor...

- 7 ...s profesory na téma: ročníkové práce
- 8 ...s panem Bímem na téma: sportovní úspěchy
- 9 ...s moderátorkou školní televize

11 Očima studentů

- 11 Přijímačky
- 11 3.L a 3.A o ročníkových pracích: JE TŘEBA SE ERPÉ BÁT?

13 Naši absolventi

- 13 Zuzana Mormanová

Máte hudební nadání? Chcete si uspořádat koncert, ale nevíte kde a jak na to? Pomůžeme vám!!!

Kino Káva Varšava je výborný prostor pro pořádání koncertů!

Pište na jegecko@gmail.com (Jirko (٧٥٩)?)

Chceš se stát moderátorem JERGYM TV?
Připravuj se na konkurz, který se uskuteční během června!

Pražský studentský summit

Jako každý rok se i letos v Praze konal Pražský studentský summit, dva studenti z řad našeho gymnázia měli šanci se této akce zúčastnit.

Ve dnech 6. - 9. března 2015 proběhla konference jubilejního XX. ročníku Pražského studentského summitu. Tohoto projektu se zúčastnili dva studenti naší školy, Patricie Jeníková a Ondřej Slunečko, jako delegáti Korejské republiky. Na pátečním slavnostním zahájení vystoupili například předseda senátu parlamentu ČR Milan Štech, eurokomisařka pro spravedlnost spotřebitele a rovnosti žen a mužů Věra Jourová, velvyslanec USA v ČR Andrew H. Schapiro, velvyslanec Kanady v ČR Otto Jelinek nebo náčelník Generálního štábu Armády ČR Petr Pavel. Po těchto projevech a slavnostním obědě následovaly projevy delegací. Ondřejův projev se nesl v duchu přátelských vztahů mezi zeměmi a vyzdvihoval vzájemnou ekonomickou

spolupráci států v kontrastu se současnými konflikty. Tento projev byl nakonec ohodnocen třemi z pěti hvězdiček.

Další den již následovaly samotné jednání a každý z delegátů se

odebral do svých orgánů. Patricie reprezentovala

**PRAGUEPRAŽSKÝ
STUDENTSTUDENSKÝ
SUMMIT**

Korejskou republiku ve WTO a Ondřej v Radě bezpečnosti. Jednání Rady bezpečnosti se neslo v duchu potírání teroristických skupin Islámského státu a Boko Haram. Nakonec se podařilo schválit rezoluci proti oběma zmiňovaným skupinám. Druhý jednací den se pak nesl také ve znamení tradiční fiktivní krize. Letošní krizí byly proruské nepokoje v estonském regionu Ida-Viru. I s tímto problémem se Radě bezpečnosti podařilo vypořádat, a i přes počáteční nesouhlas ruského delegáta se nakonec podařilo schválit kompromisní rezoluci. Ve WTO byla mezitím projednávána agenda týkající se domácích subvencí v zemědělství, vlivu směnných kurzů na mezinárodní obchod a liberalizaci obchodu zeleným zbožím. V rámci zahájení jednání WTO měla projev Patricie a ten byl ohodnocen 7,5/10.

V pondělí čekal účastníky poslední jednací den a také závěrečné zakončení, na kterém proběhlo vyhlášení nejlepších delegátů a skokanů roku. Bohužel se nám ani jedno ocenění nepodařilo získat, ale i tak jsme si summit skvěle užili. Budeme rádi, když se příští rok zúčastníte i vy!

Ondřej Slunečko

Evropskými poslanci na 24 hodin

V březnu letošního roku byla 4.A a oktáva tak vyčerpaná z neustálého učení (maturita za dveřmi!), že si někteří studenti těchto tříd udělali výlet do Štrasburku. Jak si to užili, se dočtete v následujícím článku.

Maturita se nám nemilosrdně blíží a se třídou jsme si od toho neustálého učení už potřebovali dát menší pauzu. Díky naší soutěživosti jsme si vybojovali takový menší zájezd do Štrasburku ve Francii, konkrétně do místního sídla Evropského parlamentu. Člověk by řekl, že taková prestižní událost nás při soutěžení musela stát hodně sil. Studenti z jiných zemí museli podstoupit různá vědomostní klání, za to v České republice jsme si to vybojovali jednou fotografií a aktivním žebráním „lajků“ na Facebooku.

Nejlepší na tom bylo, že jsme se do té soutěže zapojili asi dva dny před jejím koncem a už jsme ani nedoufali. A pak najednou přišel email, že patříme do vítězné desítky. Vzhledem k tomu, že to soutěž proběhla asi v září, měli jsme dost času na zařízení veškerých nutností jako např. ubytování, doprava, atd. A tak jsme byli 17. března ve 22:00 nastoupeni před školou s batohy plnými euforie, jídla a samozřejmě v něm nechyběla ani knížka ze seznamu maturitní četby. Autobus měl cca 50 míst, a nás bylo jen polovic – 26, takže většina z nás se mohla povalit na celou dvousedáčku,

což nám značně zpříjemnilo cestu a my jsme co nevidět byli ve Francii. Měli jsme tento výlet naplánovaný tak, abychom ve středu přijeli na místo a pobyli ve městě a navštívili jeho krásy a celý čtvrtek už jsme měli stanovený program v rámci programu Euroscola, tedy v budově Evropského parlamentu. Našimi dozorcí bylo nerozlučné duo pánů profesorů Příbyla a Miškovského. Pan profesor Miškovský si jako milovník všeho francouzského vzal na starost prohlídku města a tak jsme navštívili např. štrasburskou Notre-Dame, nebo krásnou čtvrť La Petit France.

Svou prohlídku jsme ukončili na jednom malebném náměstíčku, kde jsme se také rozešli a vydali se do víru města samostatně. Počasí nám ten den také přálo, takže poté co jsme si nakoupili samé francouzské delikatesy, jsme se vydali hledat to správné místo na odpočinek a menší piknik. Po pár hodinách následovala cesta do našeho hotelu. I přes mláďi v nohách

jsme zvolili poněkud dobrodružnější způsob cesty – městskou hromadnou dopravu. Potom co jsme od zběhlých občanů Štrasburku odkoukali, jak fungují automaty na jízdenky, jsme měli první část úspěšně za sebou, ale vzhledem k tomu, že do naší denní liberecké rutiny patří i cesta tramvají, či autobusem zvládli jsme zbytek hravě. Na pokojích v hotelu jsme téměř všichni ulehli zmoženi sluníčkem a také hlavně proto, abychom se večer čilí mohli jet opět podívat do centra. Jak byl krásný Štrasburk ve dne, o to víc byl večer. Naším primárním cílem bylo nečekaně jídlo. Někdo zvolil restaurace, někomu postačil francouzský sýr s čerstvou bagetkou, každopádně jsme si

nikdo nemohl stěžovat a s plnými břichy jsme se vydali zpět do hotelu, tentokrát naším autobusem. Plni zážitků z uplynulého dne a plni očekávání kvůli dni následujícímu jsme usedli společně před hotelem a utužovali přátelského ducha dlouho do noci, dokud jsme znaveni nezalehli do svých brlohů.

Ráno jsme se museli rychle nasnídat, sbalit a co nevidět jsme opouštěli hotel, ale nikoliv Štrasburk. Ve čtvrtek nás čekal hlavní důvod naší návštěvy. Chvíli jsme kličkovali v ulicích, ale nakonec autobus přijel přes obrovskou honosnou budovu a napětí v nás gradovalo.

Začátek byl však zdlouhavý. Nejprve jsme museli projít

kontrolou, obdobnou jako na letišti. Poté jsme se sice konečně dostali do prostor budovy, ale velký sál musel

ještě chvíli zůstat jen bájnou myšlenkou, protože jsme nejdřív byli dovedeni do jídelny na snídani, druhou. A pak to konečně přišlo! Byli jsme rozděleni po skupinách a postupně svoláváni do toho kolosálního sálu.

Následně byly všechny školy představeny svými mluvčími, takže jsme se i my asi na 97 sekund stali středem pozornosti. Největší vymožeností dne byla „překladatelská sluchátka“, která vám mluvící osobu přeložila do vámi požadovaného jazyka, resp. do nabízených jazyků, což byla angličtina, němčina a francouzština, ačkoliv si myslím, že většina z nás to použila hlavně pro přeložení do angličtiny. Jedinou výjimkou snad byl pan Miškovský, který se věrně držel své francouzštiny. Využili jsme je hlavně při asi dvouhodinové diskusi, při které nám všem dosti vyhládlo, a to i přes to, že jsme dvakrát snídali. Proto jsme se všichni kvapně zdvihli po ukončení této seance a přesunuli se opět do jídelny, kde nás čekaly zeleninové mísy, těstoviny s masem a nechyběly ani lahodné dezerty, takže naše

žaludky byly uspokojeny a my se mohli dál oddávat evropským záležitostem. Následovala hra, jejímž principem bylo složit

čtyřčlenný tým, ve kterém byl každý člen jiné národnosti, a společně odpovědět na otázky, které byly kladeny v různých jazycích, takže se vám Maďar, Fin i Ital zkrátka hodil. To byla záležitost ani ne hodiny, takže jsme se mohli brzo vrhnout na další část programu. Opět jsme se rozdělili do totožných skupin jako prve a přesunuli se do menších

místností společně se skupinami z jiných zemí. Každá tato velká skupina měla své problematické téma, jímž jsme se měli zabývat a navrhnout nějaký koncept řešení. Témata to byla taková: životní prostředí a obnovitelné zdroje energie, svoboda informací a občanská kultura, 2015 – evropský rok rozvoje, budoucnost Evropy, migrace a začleňování a zaměstnanost mladých lidí. Jak vidíte, jsou to docela intelektuální věci, takže jsme své mozky zahřívali, a to nejen tu vědomostní část, ale i jazykovou. Hotové koncepty pak vybraní mluvčí představovali ve velkém sálu všem zúčastněným a nakonec se

hlasovalo, zda s tímto souhlasíte, či ne. Pomalu se den začal schylovat ke konci a zbývala už jen poslední část – finále hry, kterou jsme hráli po obědě. Mezi finalisty se objevili i dva naši studenti – Barbora Paterová a Marek Bednář a svou účastí si vysloužili skvělé módní kousky – mikinu a kšiltovku.

Celý program byl ukončen „slavnostním pochodem“ vlajkonošů a už jsme se všichni loučili se svými nově nabytými přáteli a honem do autobusu. Jelikož jsme, stejně jako při první cestě, jeli přes noc, netrvalo dlouho, než se celým autobusem linul zvuk šťastného oddychování s občasným chrápáním a v brzkých ranních

hodinách jsme přijeli před naši milovanou školu.

Celý výlet pro nás byl nejen velkou zkušeností a zážitkem, kterým jsme si i trochu vynahradili ročníkové cesty, o které jsme loni přišli, ale tato cesta nás stála přesně 0 Kč. Ano, soutěžit se opravdu vyplácí, a když budete pozorně sledovat internet, resp. webovou stránku www.euroscola.cz, můžete se již následující září do tohoto projektu zapojit taky.

Po stopách historie ČNB a ještě dál

Vývoj české měny, pády a vzestupy české ekonomiky napříč historií, umění padělků, francouzské knihy, Jean-Paul Sartre. To vše a mnohem více se dokázalo spojit během jediného dne a vytvořit tak balíček nových zajímavých informací pro naše studenty.

Ve čtvrtek 16.4.2015 se třída 2.B v doprovodu profesora Miškovského vydala hned na dvě exkurze do našeho hlavního města Prahy. V ranních hodinách studenti nejdříve navštívili Francouzský institut se sídlem jen kousek od Václavského náměstí, kde měli možnost prohlédnout si, co vše institut nabízí, zhlédnout výstavu fotografií pořízených Antanasem Sutkusem, který se

mohl jako doprovod zúčastnit cesty dvou intelektuálů Simone de Beauvoir a Jean-Paul Sartrea do Litvy během studené války, a to vše s dvojjazyčným komentářem profesora Miškovského a energické rodilé francouzsky přímo z pudy institutu.

Po informacemi nabitým dopoledni stráveném ve Francouzském institutu se studenti na nějaký čas rozutekli po sluncem prohřáté Praze, aby se ve čtyři hodiny odpoledne opět sešli, tentokrát před budovou České národní banky, kde je čekala další exkurze, složená hned z několika částí. Nejprve studenti zhlédli dva krátké filmy o historii a úloze České národní banky (ČNB), jeden z pohledu reálného a

informativního, druhý z pohledu humorného (i přesto stále položeném na reálném základě). Poté se dvacet pět členná skupina přesunula do stálé expozice ČNB, která byla rozdělena do několika částí, zahrnující historii jak české měny, tak České národní banky, její vzestupy a pády, přeměnu hodnoty peněz napříč historií, ale například také ukázkou padělků peněz a jejich ochranných prvků. Prohlídka byla zakončena malým kvízem ze strany průvodce, kdy mohli studenti za správnou odpověď získat malé věcné ceny.

Po náročném, ale krásném a prosluněném dni se studenti vraceli domů s bolestmi nohou, zato se spoustou nových znalostí a poznatků.

Tereza Štěpařová

Jarní mediální seminář

Ve čtvrtek 16. a v pátek 17. 4. dostala JergymTV a část redakce Jégéčka příležitost, zúčastnit se jarní školy mediálních studií, kterou pořádá Metropolitní univerzita Praha.

Ve čtvrtek v 8.45 jsme se sešli v nejvyšším patře liberecké Obchodní akademie, kde nás vyzvedl Ing. Vít Novotný. Ten nám začal vyprávět o práci v novinách, v televizi a jak to tam všechno vlastně chodí. Řekli jsme si několik základních principů tvoření reportáže, natáčení a střihání. Po tomto úvodu jsme si zkusili, jaké je to pracovat se čtecím zařízením a

každý z nás přečetl na kameru krátkou reportáž. Všichni trochu znervózněli, když si měli sednout před kameru a před panem Novotným a asi patnácti svými vrstevníky něco přečíst, ale nakonec to všichni obstojně zvládli. Poté, co jsme se shlédli na obrazovce (někteří měli v očích hrůzu), následoval hlavní úkol semináře - vyrazit s kamerou do města, natočit až dvacet minut materiálu a z toho druhý den sestříhat reportáž. My čtyři holky jsme se vydaly do naší školy a tam jsme točily o praktických maturitách z výtvarné výchovy. Udělaly jsme několik rozhovorů se studenty i

profesory, natočily spoustu výtvarných prací a skvěle se u toho bavily.

Druhý den už jsme jen s menšími obtížemi náš natočený materiál sestříhaly a udělaly z něj asi šestiminutovou reportáž. Na konci semináře jsme všichni obdrželi certifikát o absolvování jarní školy mediálních studií a se spoustou nových zkušeností jsme se vydali domů. Mně osobně se seminář moc líbil, a i když byl spíše pro školní televizi, než pro školní časopis, dozvěděla jsem se spoustu nového a zajímavého.

Lenka Strádalová

...s profesory na téma: ročníkové práce

Pro školní časopis, v rámci semináře z českého jazyka a literatury, jsem dostala za úkol vytvořit interview s vybranými učiteli o letošních ročníkových pracích. Tímto bych Vás chtěla poprosit o pravdivé vyplnění odpovědí na níže uvedené otázky.

Vyhýbáte se v září záměrně studentům 3. ročníků, abyste nemusel/a být vedoucím jejich ročníkové práce?

p. Divíšek: Jako že bych se před nimi ve škole schovával? ☺ Studenty třetího ročníku naopak s předstihem již na konci druhého ročníku upozorňuji na blížící se povinnost vybrat si téma ročníkové práce a apeluji na ně, aby to nenechávali na poslední chvíli. Nezdídko se dokonce stává, že někteří studenti si se mnou domlouvají předběžně vedení práce již v červnu. Samotný proces zadávání tématu máme v případě zeměpisu a dějepisu ošetřený skrze odevzdání a schvalování písemného zadání práce a studenty třetích ročníků na tuto povinnost předem upozorňujeme.

pí. Riedlová: Ano. Celé září vstupují ráno do školy až po zvonění, nejdříve v 8.10, kdy už i ti největší opozdilci sedí ve třídě. O přestávkách se snažím vůbec neukazovat na chodbách, natož v kabinetě, a když už je to nutné, беру na sebe různé podoby, aby mě nikdo nepoznal...

Je lepší být oponentem, či konzultantem? Proč?

p. Divíšek: Obojí představuje důležitý a nezbytný příspěvek při procesu tvorby ročníkových prací. Role konzultanta je z mého pohledu náročnější, protože se jedná (nebo by alespoň mělo jednat) o dlouhodobou několikaměsíční činnost a čist třeba takovou pátou verzi jedné práce dovede být dosti znavující. Práce oponenta je v tomto směru časově méně náročná, ale na druhou stranu musí vytvořit hodnotící posudek, který je veřejně k dispozici, takže ho nemůže odfláknout, protože je to svým způsobem také jeho vizitka.

pí. Riedlová: Otázka by spíš měla znít: „Co je horší, ne?“ A teď již vážně. Být konzultantem je náročnější, protože ten musí studenta vést celým procesem a v závěru ještě objektivně přečíst a zhodnotit výslednou práci.

Přečetl/a jste při svých časových možnostech pečlivě všechny ročníkové práce?

p. Divíšek: Při daném počtu je to bohužel nereálné. Pečlivě se zabývám pouze těmi, které jsem vedl a pak samozřejmě těmi, které oponuji. Do zbylých obvykle nakouknu až při samotných obhajobách.

pí. Riedlová: Samozřejmě, a bylo to opravdu dost náročné, nejen časově.

Odráží se Vaše zaujetí tématem v hodnocení práce?

p. Divíšek: To by bylo neprofesionální. Při hodnocení nás zajímá především výkon a

přínos autora, téma v tom nehraje roli. Autor zajímavého tématu se maximálně může „obávat“ zvědavých otázek ze strany komise.

pí. Riedlová: Zaujetí/nezaujetí tématem se zajisté v hodnocení u nikoho z nás, konzultantů či oponentů, neprojevuje. Spíš se setkávám s tím, že studenti někdy lpí na tématu, které je příliš obecné, nebo se pohybuje mimo obor konzultanta. Vždycky je výhodou, když se oba synchronizují hned na začátku a když si student nechá poradit, jak téma uchopit.

Snažíte se při obhajobách jako vedoucí ročníkové práce svého studenta podpořit?

p. Divíšek: Záleží na přístupu studenta při tvorbě práce. Pokud autor aktivně a průběžně spolupracoval, tak je to obvykle na výsledku znát a práce je tak trochu i mým „dítětem“, které mám potřebu „otcovsky podpořit“. V takovém případě si pak vyčítám chyby a nedostatky, které v práci odhalí oponent a snažím se z nich do budoucna poučit. I po tolika letech se sám při vedení prací neustále něčemu učím.

pí. Riedlová: To záleží také na přístupu studenta. Studenti znají názor konzultanta i oponenta dopředu, mají čas to zpracovat, nikdo je při obhajobách nehodlá na ničem nachytat. Přesto jsou samozřejmě nervózní, to chápu. Snažím se je povzbudit, snižovat napětí. Na druhou stranu se ptám, když půjde svou práci obhajovat student, který ji napsal na poslední chvíli a já k

ní mám opodstatněné výhrady, jak by měla vypadat moje podpora?

Čím Vás obohatily letošní ročníkové práce?

p. Divíšek: Tematicky to pro mě letos nebylo nic zásadně nového a zcela neznámého. Spíše organizačně jsme si za zeměpis a dějepis letos poprvé vyzkoušeli novinku v podobě zpřístupnění všech prací a posudků v elektronické podobě na školním webu, takže si je mohl kdokoliv přečíst a udělat si

o nich vlastní obrázek. Považujeme to za další krůček k větší transparentnosti celého procesu tvorby a hodnocení ročníkových prací a věříme, že to přispěje k jejich zkvalitnění do budoucna.

pí. Riedlová: Letošní ročníkové práce mě stály dost času i úsilí. Myslím, že práce by měly obohacovat hlavně své autory a čtenáře. Když jste profesionál, čtete a hodnotíte velké množství textů všeho druhu téměř neustále, jde obohacování stranou.

Kam putují ročníkové práce po obhajobách?

p. Divíšek: V elektronické formě je zálohujeme na školní síti. Ty povedené pak v tištěné podobě předáme k archivaci do školní knihovny a připojíme k nim posudek a výsledné hodnocení, aby sloužily jako vzor pro budoucí autory.

pí. Riedlová: Jeden výtisk jde do školní knihovny. Druhý zůstává hodnotitelům, nebo si jej někteří studenti-autoři vezmou na věčnou památku. (pozn: editora: do hrobu?!)

Denisa Vrabcová

s p. Bímem na téma: sportovní úspěchy

Březen se na Jergymu nesl ve znamení skvělých sportovních výsledků. Proto přinášíme rozhovor s panem profesorem Bímem, který má jako jeden z koučů na úspěších nesporné zásluhy

Pane profesore, v březnu vybojovali kluci první místo v republikovém finále ve florbale a třetí místo v RF ve volejbale a holky dokonce druhé místo ve volejbale. Jak to, že se nám tak daří, vzhledem k tomu, že nejsme sportovní škola, ani se u nás nějak zvlášť neklade důraz na výuku TV?

Sportovní škola sice nejsme, ale naši školu navštěvuje mnoho sportovců. Z nich pak stačí vybrat ty správné, aby tvořili opravdu tým, neboť úspěchy sbíráme především v kolektivních sportech.

Absolvují naši úspěšní reprezentanti nějaké společné tréninky nebo víc zápasů, ať už v rámci školy, nebo v rámci týmů, za které hrají? Nebo se prostě jenom sešla dobrá parta lidí a rychle se sešli? Základ úspěšných týmů tvoří hráči, kteří se danému sportu věnují i na klubové úrovni, např. u úspěšných florbalistů tvořili základ chlapci z FBC Liberec, u volejbalistů chlapci z Dukly Liberec a Slavie Liberec a u volejbalistek děvčata hrající za TU Liberec. Tyto „základní stavební kameny“ se pak vhodně doplní – třeba florbalisté byli posíleni o pět hokejových „bílých tygrů“. Na společné tréninky většinou nezbyvá čas, sehrávají se za pochodu během základních kol soutěže.

Chtějí se někteří z našich reprezentantů třeba věnovat

svému sportu dál a víc a mají na to se v něm prosadit?

Určitě ano, někteří z nich jsou již nyní v juniorských reprezentačních výběrech a mají na to se výrazně prosadit. Musejí na sobě dále pracovat a hlavně zvládnout přechod mezi juniorskou kategorií a kategorií dospělých, což bývá většinou nejtěžší.

Mají tahouni středoškolských týmů nějaké budoucí následovníky v nižších ročnících, třeba i na osmiletém gymnáziu? Zaznamenáváme i v těchto věkových kategoriích nějaké úspěchy?

I v nižších ročnících jsou velmi šikovní sportovci a myslím, že o nich určitě ještě uslyšíme. Úspěchů v této kategorii tolik nemáme, protože máme k dispozici užší výběr než základní školy.

Některých soutěží se účastníme v podstatě tradičně. Má už "tým Jergymu" mezi soupeři dobrý zvuk? Umístujeme se na předních místech dlouhodoběji?

Síla JERGYM TEAMu má mezi soupeři zvuk, v okresních kolech často slyšíme, že soupeři jdou hrát o druhé místo, protože první už je jasné ☺. Dlouhodobě sklízíme úspěchy právě ve volejbalu a florbalu. Děvčata se čtyřikrát za sebou probodovala do republikového finále ve volejbalu a čtyřikrát získala stříbrné medaile. Rovněž chlapci postupují pravidelně na republikové finále ve volejbalu. Ve florbalu jsme získali medaile dvakrát po sobě, před dvěma roky jsme měli zastoupení jak v kategorii chlapců, tak i v kategorii dívek.

Mají úspěchy v celorepublikových soutěžích nějaký vliv na sport na škole a větší podporu tělocviku - např. investice do pomůcek, podpora dobrovolných sportovních aktivit v areálu školy, nebo právě možnost účasti se či pořádání různých takovýchto soutěží? Úspěchy v celorepublikových soutěžích jsou především výbornou a viditelnou reprezentací školy. Při

sportovních akcích máme podporu vedení školy a také Rady rodičů, která nám výrazně pomáhá při financování účasti na republikových finále. Asociace školních sportovních klubů nám také pravidelně svěruje pořadatelství některých soutěží. Zatím poslední takovou velkou akcí bylo pořadatelství republikového finále ve volejbalu v březnu letošního roku.

Jakou odezvu nachází sportovní výsledky u pedagogického sboru mimo kabinet TV? Všimnou si toho třeba třídní učitelé reprezentantů stejně jako úspěchů v olympiádě z jejich aprobačního předmětu?

Já doufám, že odezva je jednoznačně kladná ☺. I když někteří kolegové si sportovní akce všimnou proto, že „tenhle“ zase chybí, protože je na florbalu/fotbalu/volejbalu atd., tak věřím, že nám přejí úspěch.

A poslední otázka: Jak se osvědčuje propagace našich reprezentantů ve školní televizi (včetně přímých přenosů)? Zvyšuje to povědomí o jejich výsledcích a zájem o sport na škole? Spolupráci s JERGYM TV si jen a jen pochvaluji. Kluci

zajišťovali přímé přenosy z volejbalového republikového finále, takže utkáni mohli sledovat spolužáci, rodiče a kamarádi účastníků soutěže. Matouš Müller byl i na RF ve florbalu a rovněž z něho bylo možno sledovat přímé přenosy. Zápas jak z volejbalu, tak i z florbalu jsou ke zhlédnutí na JERGYM TV. Doufám, že budou mít ještě dost příležitostí točit podobné úspěchy, jakých jsme dosáhli letos.

Taky doufáme. Děkuji za rozhovor a jen tak dál!

Adam Pudil

...s moderátorkou školní televize

Letos naši školu opustí moderátorka Jergym TV, studentka pedagogické školy Aneta Viktorová (4.M). Celý rok jsme ji viděli v naší školní

televizi. Tímto rozhovorem bychom se s ní rádi rozloučili a popřáli jí jen to nejlepší do jejího pomaturitního života.

Nejsilnější vzpomínka ze školy bude možná až maturita? A doted'?

Je těžké vybrat pouze jednu, těch silných vzpomínek

nashromážděných za uplynulé čtyři roky je nepřeberné množství. Ale abych jmenovala alespoň něco, tak ze čtvrtáku to je rozhodně stužkovací večírek a maturitní ples - to jsou vzpomínky na celý život.

První vzpomínka týkající se naší školy?

Tak to je samozřejmě první den školy. Jako by to bylo včera. Hezky se upravit, slušně obléci, sehnat si nějakou „kamarádku“, abych do cizího kolektivu nepřišla sama, a pak už jen s roztřesenými koleny a upocenými rukama vstříc čtyřletému dobrodružství.

Jak se chystáš před maturitou, cítíš strach?

Ačkoliv se to nezdá, jsem strašná trémistka. Poslední dny před maturitou se obavy postupně stupňují a až přijde den D, tak se obávám, že budu nepoužitelná. Jinak učit jsem se už zlehka začala, ale nic se nemá přehánět, že?

Vzpomínka na první rok tady?

Hodně učení, mnoho úkolů, přespříliš testů, ale také možnost poznat spoustu skvělých nových přátel a úžasných profesorů (zejména naši třídní profesorku paní Kopalovou).

Jaké bude loučení?

Velkolepé. Přece jen to jsou čtyři roky života, kdy vás spolužáci a profesori provázeli dospíváním až ke zkoušce dospělosti a vykročením do života. Rozhodně plánujeme rozlučku na chatě, kdy

nehodláme za celý víkend naspat více jak 3 hodiny v kuse.

Oblíbená kniha, je-li nějaká?

Jedna z mých nejoblíbenějších knížek je Malý princ, což je kniha, kterou si můžu číst stále dokola a nebude tomu jinak ani za 30 let.

Oblíbený film?

Poslední dobou je to Jíst, meditovat, milovat. Ale jsem velkým fanouškem Tima Burtona, všechny jeho filmy

jsou pro mne vrcholem kinematografie, obzvlášť pak Alenka v říši divů nebo Karlík a továrna na čokoládu.

Oblíbený předmět?

Jednoznačně výtvarka a čeština. Celý život miluju sloh a v prvním ročníku mě paní profesorka Horanová dokázala doslova učarovat krásou a zajímavostí literatury.

Nejméně oblíbený předmět?

Fyzika, chemie, matematika. Do vínku mi na tyto předměty nebyly darovány vlohy, bohužel. Nebo mám snad říct bohudík?

Vzkaz pro nového moderátora?

Neboj se do toho jít, je to fantastická zkušenost do života a poznáš spoustu nových lidí a věcí. Možná ti to otevře dveře na místa, o kterých si nikdy nepřemýšlel nebo si o nich jen snil, navíc všichni, kdo se podílejí na Jergymtv, jsou báječným kolektivem.

Vzpomínka na školní TV? Nejhorší, nejlepší nebo do budoucna?

Nejhorší byl casting, kdy jsem byla strašně nervózní a styděla jsem se. Nejlepší je to, že jsem dostala možnost, být součástí Jergymtv jako moderátorka. A do budoucna budu na školní TV vzpomínat určitě jen v dobrém.

Vzkaz pro Matouše a Jirku z Jergym TV?

Veďte si do týmu víc děvčat. Něžné pohlaví má cit pro určité věci a navíc bude vaší ozdobou. Jirko, ačkoliv je Matouš náš šéf, neber ho vždycky doslova. A hlavně se mi kluci nehádejte.

Vzkaz pro třetíáky?

Učte se na maturitu a čtěte povinnou četbu. Nenechávejte to na poslední chvíli jako většina maturantů, včetně mě ☺.

Po konzultaci jsem se dozvěděla, že pořád nemám nic. Nezmiňovaný pan profesor mi vše smazal a mohla jsem začít znovu. Cítila jsem se jako trosečník na pustém ostrově. Sice jsem si nevyrobila z míče nového "kamaráda", na kterém bych si mohla vybit svou zlost, ale koupila jsem si nového velkého plyšového medvěda, který vydržel všechny moje výkyvy nálad. Doufám, že tu se mnou vydrží aspoň do maturity

Při psaní mé ročníkové práce jsem se dověděl, že přesto, že vědci spánek zkoumají spousty let, stále neexistuje žádná přesná definice.

Všichni vědí, co spánek není, ale nikdo nedokáže přesně říct, co spánek je.

Martin Novotný, 3.A

V průběhu zpracovávání praktické části mé ročníkové práce, která pojednává o rozšíření vědomí za pomoci LSD, jsem zjistila, že jeden a ten samý „výlet“ každému „turistovi“ přinese zcela jiné zážitky - na někoho spadne obloha, někdo má pocit, že se ho chystá sníst kamarád a někdo třeba najde cestu sám k sobě.

Říjen? Moc brzy. Listopad? Času dost.
Prosinec? O svátcích bych se na to mohl podívat. Leden? No to mě škola rozhodně táhla ke stolu. Únor! No opravdu už je Únor! A tak se z ročníkové práce stal měsíční stíhací závod za medailí v podobě včasného odevzdání. Sekundy rozhodly o úspěchu či neúspěchu.

Michael Klinger, 3.L

Září – Škola? – Už zase?
Říjen – Téma? – Kdo ví?
Listopad – Práce? – Ne. Testy!
Prosinec – Práce?? – Ne. Písemky!!
Leden – Práce??? – Už by to chtělo.!!!
Únor – Práce???? – Práce!!!!
Březen – Obhajoba? – Nějak to dopadne.
Duben – Škola? – K čemu? To nejdůležitější v tomhle školním roce je už za námi.

Psala jsem ročníkovou práci na téma "Vývoj koně od pravěku". Dozvěděla jsem se, že koně nezvrací. Mohou se přejídat a nevadí jim to. Zato já jsem při psaní práce potřebovala jíst sladké v množství, které se mi ani nevešlo do žaludku. Taková jedna koňská trávicí soustava by se mi v tu dobu hodila. Z přejídání a stresu mi bylo nevolno, chtěla jsem být koněm.

Denisa, 3.L

Zuzana Mormanová

V nové rubrice Naši absolventi Vám přinášíme rozhovor s dětskou lékařkou, absolventkou našeho osmiletého (tehdy ještě sedmiletého) gymnázia Zuzkou Mormanovou.

Kolik je to let, co jsi ze školy?

Po dlouhé době jsem se donutila to spočítat a číslo 14 mě dost překvapilo ☺.

Co teď děláš, kde pracuješ?

Pracuji jako dětská doktorka v liberecké nemocnici.

Co jsi vystudovala?

Medicínu s další specializací na dětské lékařství a neonatologii - péči o novorozence a nedonošené děti.

Kdo byl tvým třídním? A samozřejmě – jak na něj vzpomínáš?

Paní profesorka Jana Janecká. Měli jsme ji první tři roky, na začátku jsme byli malí primánci, tehdy teprve čtvrtí na celém gymnplu, takže to byla taková naše školní máma. Další čtyři roky jsme strávili s profesorem Habětínkem, který v nás všech určitě zanechal přeci jen trochu výraznější stopu. Na oba vzpomínám moc ráda a u profesora Habětínka mě moc mrzí, že už se nepotkáme.

Jak vůbec vzpomínáš na celou tu dlouhou dobu osmi let na Jeronýmově gymnáziu? U některých studentů se objevuje tzv. ponorka, nejen mezi sebou, ale i z vyučujících. Jak to bylo u vás ve třídě? My jsme na gymnplu strávili jako

poslední let jenom sedm. Do dnes jsem strašně ráda, že jsem na gympl šla. Pro mě byla strašně důležitá trochu větší volnost a důvěra od učitelů než na základní škole. Co se třídy týče, tak nějakou dramatickou ponorku si nevybavuji. O nás se říkalo, že jsme třída individuálů a tak nějak to i bylo. Každý si šel hodně za svým a ostatní se moc neřešili. Kamarádilo se spíš po dvojicích a malých skupinkách a tak to zůstalo i dál. Z vyučujících...no, já osobně ne, ale vím, že dost lidí se těšilo, že některé už nepotká. I když s odstupem času už to taky někteří nevidí tak dramaticky. Je ale pravda, že na srazu po 10 letech mě hodně překvapilo, jak moc někteří ani po letech nezapomněli.

A na co vzpomínáš nejvíc? Myslím kamarády, společně přestávky, učitele, předměty...

Určitě na oba lyžařské výcviky a pak na naše „dějepisné“ exkurze s trojicí prof. Habětínek, prof. Lhota a prof. Adamec. To jsou nezapomenutelné a krásné zážitky. A jak jsme v primě chodili strašně nadšeně ještě všichni společně o volné hodiny do cukrárny ☺. Pak už se společně přestávky moc nevedly. Co se učitelů týče...myslím, že jsme měli štěstí na úžasné lidi, díky kterým je spousta z nás dneska tam, kde jsme.

Maturitní zkouška, mezník, který má ukázat, že jste dospělí, jak se zpívá v jedné písničce z doby mého gymnaziálního studia. Jak vzpomínáš na maturitu? Já si pamatuji, zůstalo to ve mně několik let, že jsem ti coby premiantce třídy dala u maturity 2, a to z Vančury, je to tak? Dneska mě to možná trochu mrzí, ale bylo spravedlivé, co myslíš ☺?

Upřímně, už moc si to nevybavuji. Medicína s sebou přinesla pak spoustu mnohem horších zkoušek a i s časem přeci jen zůstávají více pocity z těch posledních, takže maturitu jsem nějak vytěsnila. I na tu dvojku jsem se musela podívat na vysvědčení ☺. Víím určitě, že Vančura to nebyl. Za toho jsem dostala jedničku z ročníkové práce a byla to jedna z mála prací, u které mám já sama pocit, že se mi celkem povedla ☺.

U maturity jsem měla pro mě „strašnou“ otázku - něco ve smyslu literatura kolem 50.let a o Vančurovi nebyla řeč, takže to určitě nebylo nespravedlivé ☺. A taky jsem nikdy nebyla premiant, takže mi to samé jedničky ani červený diplom rozhodně nepokazilo ☺.

Poslední otázka, s odstupem let už určitě můžeš zhodnotit, jak tě naše škola připravila na další studium nebo život vůbec?

Díky volitelným předmětům a profesorům, které jsem cestou potkala, na studium skvěle. Z biologie, fyziky a chemie jsem

Naši absolventi

čerpala ještě první dva roky na medicíně. (Za což ale určitě nebyli vděční ti, co šli na humanitní studia. Myslím, že jsme měli i dobrý všeobecný přehled, ale ten jsem přeci jen cestou postupně tak trochu poztrácela, takže jak jsem napsala do proslovu k promoci, vzpomenout si u kódu dveří před pitevnou, kdy byla založena Karlova univerzita, byl občas trochu problém. Každopádně těch sedm let byl určitě dobrý základ do života.

Milá Zuzko, děkujeme za rozhovor a moc tě zdravíme!

Mgr. Žaneta Horanová

Náklad: 40 čísel **Vydává:** Gymnázium a SOŠPg Jeronýmova **Periodicita:** Dvuměsíčník **Redakce:** Mgr. Horanová Žaneta, Kadavá Šárka, Pudil Adam, Slunéčko Ondřej, Štěpařová Tereza, Vrabcová Denisa, 3.A, 3.L **Korektura:** Mgr. Horanová Žaneta **Ilustrace:** Bereckei Matěj **Editace a grafické zpracování:** Vondrášková Lucie **Šéfredaktorka:** Strádalová Lenka